

DEČIJI KONKURS

I nagrada – *Haris Halilbašić*, Živinice BIH

Ne znam

I ne znam koji ga je đavo tjero
Pa je baš pod jabuku sjeo
I umjesto da legne i uživa
Zanimalo ga je zašto se sve zbiva.

I ne znam koji vrag baš tad dade
Pa mu jabuka na glavu pade
Možda je udarac toliko jak bio
Pa se od njega odmah opametio.

Tad mu brzo vijuge počеше da rade
Pa prvi, drugi zakon dade
Mislio je da će nam biti mila
Zemljina teža i gravitaciona sila.

I ne znam da li je tad mogao znati
Da će fizika mnoge ukopati
Da će zbog zemljinog ubrzanja
Mnogo djece razred da ponavlja.

Ne znam je li bio usamljen ili dokon
Pa je želeo svjetski naklon
Ili je Isak Njutn htio malo slave
Da mu se dive, da ga veličaju i hvale.

Priznajem njegovu veličinu i djela
Mada mi nikad nisu sjela
Zbog njih mi u glavi zbrka
A kontrolni najavljen pa me hvata frka.

A onda mi na um pade ideja luda
Zašto da ne vjerujem u čuda
I ja bih pod jabuku mogao sjesti
Možda će i mene po glavi oplesti.

Možda ću i ja tad neku silu otkriti
Titulom naučnika se okititi
Pisati formule i zakone prave
Možda i mene u one knjige stave.

I dok tu jabuku da padne vrebam
Ne znam da li ja to trebam
Ne treba meni slava iz objesti
Ako ipak padne, ja ću je pojesti.

II NAGRADA – *Miroslava Milovanović*, Novi Karlovci

Ne znam

Ne znam da li treba
Da držim dijetu,
Ili da se opustim
Kao pčela na cvetu,
Da pustim brige
Niz vetar da odu,
Pa da u hrani opet
Osetim slobodu.

Ne znam zašto auto ne mogu
Da vozim već sada,
Svi mi kažu: „Još si mlada”.
Kočnica, kvačilo, gas,
A kada krenem čujem povike:
„Bože, spasi sve nas”.

Ne znam zašto se ljudi pored
Svojih vlastitih imena
Vole da krste imenima raznim,
Pa međusobno pljušte nadimci
„stoko”, „kretenu”, „idiote”,
Dođe mi da se pokrijem
Od sramote.

Ne znam da li je
Moja mama u pravu
Kada kaže da svakakvim
Glupostima punim glavu,
YOUTUBERI, CHALLENGE
I razni klipovi.
Lastiš, vije, žmurke -
Sad su samo mitovi.

Ne znam zašto
Postoje nesrećne ljubavi
I zašto me ne gleda
Onaj dečak plavi,
Kada ja samo u njega zurim,
I srce mi kuca sve jače i jače,
I onda počne da preskače,
A crvena boja pokrije mi lice,
Bar se tad ne vide moje bubuljice.

Ne znam u kom pravcu
Ovaj život ide,
Tabu tema nigde nema,
Sada svi sve vide,
Hiperaktivno, moderno,
Ničeg se ne stide.

Ne znam da li se nazire
Kraj ove pesme,
A reči iz mene naviru
Kao voda iz česme.
Ali, ograničena sam ja,
Sa lista dva,
A još mnogo stvari
NE ZNAM JA.

III nagrada – *Danica Radosavljević, Jelašica*

NE ZNAM

Ponekada ujutru
na jednom salašu
jedno malo stado
ide ranije na pašu.

Sakupe se ovce,
putem malo dremaju,
same one pasu
jer pastira nemaju.

Kad su jutra hladna
i dođe zima prava,
pastir stalno kasni,
malo duže spava.

Kad neka ovca zakasni,
spava malo više,
on ih redom prebroji,
na tarabi zapiše.

Stvarno ne znam zašto
takve priče kruže
da pastiri zimi
spavaju sve duže.

Specijalna nagrada – Jovana Stamenković, Babušnica

Ne znam

Ne znam zašto
nebo gubi zvezde,
ne znam zašto
nebom sateliti jezde.

Ne znam zašto
prejake su kiše,
ne znam zašto
snega nema više.

Ne znam zašto
svud se baca smeće,
ne znam da li je
zima il' proleće.

Ne znam zašto
svi nekuda žure,
ne znam zašto
svi kolima jure.

Ne znam zašto
kisele su kiše,
ne znam zašto
priroda se briše.

Ne znam zašto
sve više je baka,
ne znam zašto
sve manje je đaka.

ne znam šta se
to u nama budi,
ne znam zašto
sve manje smo ljudi.

Ne znam i nikada neću znati,
da li će mi neko odgovore dati?

DEČIJI KONKURS

Specijalna nagrada – *Kaja Miljković*, Kuršumlija

NE ZNAM

Ne znam kako žirafa spava,
ni kako jedna životinja s drugom razgovara.

Ne znam kako se stvara san,
ni šta je za životinje lep dan.

Ne znam u mraku skriveno šta je,
ni ko je psa naučio da laje.

Ne znam ko sve travu pase.
ni da li su životinje podeljene na rase.

Ne znam kako kornjača tako sporo ide,
ni zašto miš ne gleda 3d.

Ne znam koliko tona teži,
ni kako pauk spava u meži.

Ne znam kako su miševi toliko maleni,
ni kako su leptirići tako šareni.

Ne znam kako skakavci skaču po polju,
ni kako dete stvara tešku nevolju.

Ne znam kako medved naspavan iz svoje pećine izlazi,
ni kako mačka tako brzo s drveta silazi.

Ne znam kako otkucava sat,
ni kako je nastao rat.

Ne znam zašto uvek kasnim,
ni kako uveče ne mogu da zaspim.

Ne znam da li se „ne znam“ kroz život menja,
ili će za mene ostati nerazjašnjena tema?

Specijalna nagrada –
Vid Ištvan Merk Babić, Bačka Topola

Aforizam

Ne znam zašto se svi žale da nemaju sreće, a niko da nema pameti.